

ZAGOVOR BL. IVANA MERZA

fra Ivo Rastočić

Da, moram potvrditi da me je kod groba bl. Ivana Merza Bog na određeni način dotakao, očito posredovanjem bl. Ivana. Ali da se najprije vratim malo u prošlost. Rođen sam u Metkoviću. Srednju školu završio sam u Metkoviću i odlazim služiti vojni rok u Bjelovar. Poslije vojnoga roka vraćam se u Metković i odmah počinjem raditi u jednom poduzeću. U slobodno vrijeme počinjem pisati kolumne za neke portale. Ljudi koji su to čitali nagovaraju me da se aktiviram u politici. Tako ulazim u jednu stranku te postajem aktivan u političkom životu Metkovića. Tada ulazim u udrugu "Narenta" čija je temeljna djelatnost promicanje kulturnih, domoljubnih i kršćanskih vrednota. Sudjelujem u nekim inicijativama. Dolaze kasne dvadesete godine moga života. Odlazim u Zagreb na jednu stranačku manifestaciju. Treba naglasiti da se to događa oko blagdana sv. Franje. Tom prigodom posjetio sam i jednu prijateljicu. Ta prijateljica kako je radila i nedjeljom, nakon radnog vremena pošla je na misu navečer u Baziliku Srca Isusova u Palmotićevoj ulici. Pa eto, da ne ispadnem svakakav pošao sam i ja s njom.

Na tu sam misu otišao rastreseno i nezainteresirano. Kada smo došli tamo, ona se htjela ispovjediti, pa sam i ja, opet nezainteresirano, za njom otišao na ispovijed. Međutim, već prije sam čuo da je tu grob bl. Ivana Merza. Pitao sam

nekoga gdje je i nakon što su mi pokazali grob otišao sam onamo izmoliti pokoru. Kleknuo sam na jednu od klupa koje se tu nalaze. Znam i sjećam se da sam tada rekao bl. Ivanu nešto u stilu: „Imenjače, nešto se promijenilo, ali ne znam što je.“ Zatim sam nastavio moliti pokoru i nekako sam otišao u daljinu, kao da nisam bio tu; znam da je propovjednik s ambona govorio o sv. Franji kako je pošao popravljati crkvicu. Jednostavno mogu reći, a što sam kasnije saznao od prijateljice s kojom sam došao, da sam tu proklečao cijelu misu i samo sam se digao na pričest. Jednostavno sam osjetio da mi je u tim trenutcima Bog bio jako prisutan, da je gorila kao neka vatra u meni koja me držala na koljenima; bio sam kao bez svijesti, pazite ja sa 130 kg skoro 40 minuta sam klečao! Poslije mise sam pošao s prijateljicom u njezin stan, pokupio sam ruksak, oprostio se od nje i otišao jer sam i u stanu pogledom na križ koji je visio na zidu doživio još jedan „udar“ milosti. Nakon nekoliko mjeseci nazvala

me ta ista prijateljica da vidi kako sam, a ja sam joj prepričao kako sam od tada druga osoba i da se u Zagrebu nešto dogodilo, taj neki plamen. Ona se isto sjetila toga moga klečanja pred grobom bl. Ivana Merza. Dok sam s njome razgovarao opet se usplamtjela u meni ta neobična nutarnja milosna vatra koja je bila tada prisutna. Ako me pitate je li me Bog dotakao zagovorom bl. Ivana Merza moj će vam odgovor biti: jest.

Od toga iskustva upaljena je određena baklja ili svjetlo poziva u meni koji se kasnije produbljavao ili širio kroz molitvu, kao i kroz molitvu za zagovor moga imenjaka, bl. Ivana Merza. To paljenje baklje me

je održalo u čistoći te večeri u Zagrebu, sačuvalo me bistre glave u Metkoviću kada sam bio izrugivan i ponižavan od ljudi zbog promjene moga života i iskrenog obraćenja Bogu i intenzivnog vjerskog životu. Nakon određenog vremena shvatio sam da Bog želi da postanem franjevac, svećenik. Odazvao sam se i na blagdan Rana svetoga našeg oca Franje, ušao sam u franjevački red splitske provincije Presv. Otkupitelja. I evo me danas kao franjevački bogoslov pripremajući se za svećeničko zvanje. Zahvaljujem bl. Ivanu Merzu i njegovu zagovoru za zvanje u koje me je Bog pozvao i zazivam i dalje njegovu pomoć i zagovor.“